

[Gert Petersen.]

er én stor rede af ulovligheder, og hvis man lovmæssigt giver sikkerhedsrepræsentanten ret til at standse maskiner, som han føler eller ved kan true liv og helbred, ja, så vil det føre til en almindelig, generel standning af arbejdet i danske virksomheder. Det er et af de ændringsforslag, vi har stillet, og som man ikke har villet acceptere fra flertallets side.

Dernæst har vi stillet en hel serie forslag, som griber ind i dispensationsbestemmelserne. Vi synes i forvejen, at der er alt for mange dispensationsmuligheder i lovforslaget, som det ligger, og selv efter at de er indskrænket, så mener vi, at der ikke bør kunne dispenseres fra 11 timers regel, fra hviledøgnregler osv., uden at de ansattes valgte sikkerhedsrepræsentanter godkender det. Vi ved da godt, at det kan være nødvendigt at dispensere, men vi mener, at de mennesker, som det først og fremmest drejer sig om, dem, som man taler om at man vil beskytte i denne lovgivning, det må være de mennesker selv, der har et afgørende ord at sige med hensyn til, hvordan arbejdet skal tilrettelægges, og om dispensationerne skal gives eller ej.

Dernæst er der spørgsmålet om den generelle beskyttelse af de arbejdende. Her beklager vi meget fra vores side, at man ikke har kunnet få flertallet med på at acceptere det, der kaldes positivlister, dvs. forhåndsgodkendelse af farlige materialer og stoffer, altså at nye stoffer og materialer ikke må bringes i anvendelse, før de er godkendt af arbejdstilsynet. Jeg beklager, at man ikke har villet være med hertil, og jeg vil godt henvise til udtalelser f. eks. af Magnus Demnitz, konsulent ved Specialarbejderforbundet netop i arbejdsmiljøspørgsmål, som meget skarpt kritiserede dette lovforslag, da det fremkom — det var under venstregeringen — fordi det ikke rummede et forslag om indførelse af såkaldte positivlister.

Det er interessant at bemærke, at også hvad dette ændringsforslag angår, så mener hr. Glensgård, at det betyder, vi vil have sikkerhed for fra SF's side, at man i tide kan hindre en arbejdsgiver i at køre en rimelig produktion. Det synes jeg nok er ganske ejendommeligt, at det, at man virkelig sætter ind på at forbyde farlige materialer og stoffer, skulle være en hindring for en rime-

lig produktion. Jeg forstår på det hele, at hr. Glensgård og jeg opfatter ordet rimelig produktion på en helt forskellig måde. Denne gang var det helt klart, at jeg fik et nik fra hr. Glensgård.

Vi mener, at der er for mange dispensationsmuligheder, og at mange af reglerne er for løst formuleret, og så mener vi også, at der er for mange bemyndigelser, at alt for mange ting er overladt ved bemyndigelsesparagraffer til ministeren.

I den forbindelse vil jeg sige, at det kan godt løbe én koldt ned ad ryggen ved tanken om, at vi, når nu denne lov er blevet vedtaget, måske kan få et efter vort synspunkt endnu mere skævt politisk flertal, måske så skævt, at hr. Glensgård går hen og bliver arbejdsminister, og så overlades det — jeg ser, at den nuværende arbejdsminister morer sig, og jeg synes også selv, at det er en lidt komisk tanke, men vi må erkende, at fremskridtspartiet er jo ikke noget lille parti, og der indgås jo mange konstellationer i denne sal. Jeg er da oprigtigt bange for — det tror jeg også den nuværende arbejdsminister er — hvad der kunne ske med disse bemyndigelser, hvis hr. Glensgård eller folk, der tænker som hr. Glensgård, går hen og bliver arbejdsminister og skal administrere denne lov og fylde disse bemyndigelser ud.

Jeg sagde, der var en ting, som jeg synes var meget positiv, og det var netop på et område, hvor der ikke var enighed mellem arbejdsmarkedets parter. Det drejer sig om arbejdsmiljøfonden. Vi synes, det er meget tilfredsstillende — og vi har derfor også ønsket at stå som medforslagsstiller til denne del af forslaget — at arbejdsmiljøfonden i løbet af en ganske kort årrække kommer op på at råde over 30 mill. kr. Det er en forøgelse fra en tilsvarende fond i øjeblikket på 3½ mill. kr. Jeg forstår slet ikke, hvordan man kan tale om arbejdsmiljø og beskyttelse af de arbejdende i virksomhederne, uden at man sikrer uddannelse af sikkerhedsrepræsentanterne, altså af de mennesker, der skal forestå denne beskyttelse, og en sådan uddannelse koster penge. Der er en lang række forskningsproblemer knyttet til arbejdsmiljøspørgsmålet, og det koster penge. Derfor kunne man spørge, om disse 30 mill. kr. er tilstrækkelige. Det er de formodentlig ikke, men der er alligevel tale om en så